

[Kurt Brauer.]
igen; han kunne gå hen og blive klippet, så kunne han måske vende tilbage, og så kunne man snakke om det. Jeg tror, det var i 1971, altså i det, vi plejer at kalde en forholdsvis oplyst tid. Der eksisterer altså arbejdsgivere med en sådan holdning, og dem må vi slå ned på, og der må skabes magtmidler til at slå ned på mennesker, der tror, at de kan tillade sig at optræde på den måde i 1971.

Jeg mener, at arbejdsministerens bemærkninger til punkt 8, hvor han siger, at der jo tages vidtgående hensyn, ikke går helt ind på min problematik. Arbejdsministeren nævner: ja men der betales jo for rejser og flyttegodtgørelse, dobbelt husførelse osv.; mens jeg i virkeligheden har ment noget nok så vidtgående, når jeg taler om fuld erstatning. Arbejdsministeren siger dog, at direktoratet arbejder med problematikken, og det kan jo nok stemme mig lidt mere optimistisk. Jeg må blot fastholde, at denne anvisning af arbejde uden for hjemstedet findes der konkrete eksempler på, har haft umenneskelige følger. Jeg skal drage omsorg for, at en pjece fremstillet af Dansk Typograf-Forbund med nogle uhyggelige eksempler på, hvordan og hvor umenneskelig administrationen virker i dag, kommer til at stå til det udvalgs rådighed, som jeg håber må blive resultatet af denne førstebehandling.

Jeg har allerede bredt mig temmelig vidt heroppe om arbejdsministerens indlæg, og jeg håber, at jeg i hovedsagen har ramt de øvrige ordføreres indlæg derved, således at jeg, da den røde lampe nu lyser, kan gå ned i håbet om, at de fleste på en eller anden måde er blevet dækket af de bemærkninger, jeg har gjort her til arbejdsministeren.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Der blev stillet mig et spørgsmål af hr. Erik Hansen, som omtalte de nye fremmødereglere, som vil indebære en forbedring for mig at se i forhold til det, der er gældende i øjeblikket. Nu vil jeg gerne gøre opmærksom på, at reglerne er ikke godkendt endeligt endnu, de skal til behandling i landsarbejdsnævnet. Jeg forstod på hr. Erik Hansen, at han var betænkelig; han sagde: kan man ikke risikere, at de nye fremmødereglere er så fleksible, at man kan mangle arbejdskraft,

samtidig med at der er ledige? Det kan man jo altid; til gengæld synes jeg jo nok, vi har været i situationer, hvor vi har haft ledighedsprocenter for landet som helhed helt ned til 0,5, hvilket viser, at der er en langt større bevægelighed på arbejdsmarkedet, end de fleste forestiller sig. Forholdet er også det, at hvis disse nye fremmødereglere bliver vedtaget, hvad jeg regner med og håber på, så er der ikke tale om, at man generelt skal have regler om, at man kun skal møde en gang hver 5. uge, men at man i særlige situationer, for særlige grupper af arbejdere, kan have regler, der afviger fra det, der er hovedreglen på dette område.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at det afgørende kan jo ikke være kontrollen. Det tror jeg alle efterhånden erkender. Jeg synes, det er en god udvikling, der er sket, i øvrigt et af de meget positive træk i billedet, efter at vi fik den offentlige arbejdsformidling. Det, der er behov for, er kontakt med den enkelte arbejdssøgende, for at arbejdsformidlingens medarbejdere kan lære de enkelte at kende, deres ønsker og forudsætninger at kende, og derigennem få bedre muligheder for at sikre dem det bedst mulige job. Det må være hovedopgaven, ikke bare for de arbejdsløse, men også for de andre arbejdssøgende, som ønsker at få et bedre job end det, de har i forvejen. Som sagt, de nævnte regler bliver formentlig godkendt inden så længe.

Jeg synes nok, hr. Kurt Brauer har fået en hel del galt i halsen og fremfører en lang række påstande, som der ikke er så forfærdelig meget hold i, alt dette med, at det er et umenneskeligt system osv. Jeg har bedt om den ene gang efter den anden, når klager af denne art har været fremført — også de sidste 6-7 måneder, hvor jeg har været i Laksegade igen — at få disse ting frem. Man har et ankenævn; og jeg er den første til at skride ind; hvis man virkelig berettiget kan klage over det ene eller det andet. Det, man glemmer i den sammenhæng, er, at arbejdsløshedskasserne selv har en meget afgørende indflydelse på, hvad der sker med det enkelte medlem, hvis der opstår uoverensstemmelser med arbejdsformidlingen om en arbejdsvægning eller en arbejdsanvisning af den ene eller den anden karakter. Det er stadig væk sådan, at det er den enkelte arbejdsløshedskasse — og det er den enkelte